

Ботевъ. Е? Нѣма ли ти да си първата, която ще ме заплюешъ, ако го не мина? Не ме ли научи ти да обичамъ отечеството си повече отъ всичко?

Баба Ботевица. Христо . . . (Дълбокъ стонъ се изтръгва отъ гърдитъ ѝ).

Ботевъ. Дойде часътъ и връщаненѣма! (Цѣлува ѝ ржка). Прости ми всичко, съ което съмъ те неволно наскърбилъ . . .

Баба Ботевица (хвърля се къмъ него, извиква). Христо! (Прегръща го и примира сякашъ). Синко . . .

(Ботевъ и Боянъ я завеждатъ до миндера и я слагатъ на него).

Ботевъ (на брата си). Като замина, подай веднага тази телеграма до бай Горовъ въ Гюргево . . . Изпрати ли сандъка съ униформата и оржжието? Разплати ли всичко?

(Баба Ботевица полека се съвзема).

На Венета нито дума. Тя кърми детето и не бива, поне сега още, да се тревожи. Мамо, бжди спокойна. Днесъ ходихъ въ гражданския съдъ и заявихъ за нашия бракъ, който е вече уреденъ. Пари наредихъ да ви се даватъ. Оставямъ д-ръ Странски да се грижи за това. (Отива при люлката, отново се навежда, трепва, изправя се). Венета! Ето я връща се . . . Мамо, моля ти се . . .

(Старата се окопитва напълно, става бързо и мълчаливо прегръща сина си, пуща го).

Баба Ботевица. А Кирилъ? Кжде е сега той?

Ботевъ. Чака ме на пристанището въ Турну-Мъгурелъ . . . И той ще дойде съ менъ . . .

Баба Ботевица И Кирилъ! (Залитва, но забелязва, че влиза Венета, овладява се, спокойно). Венето, ето че Христо дойде . . . Напраздно си мислила все лошото. Утре пакъ ще дойда . . . Довиждане . . . Сбогомъ! (Бърза да излѣзе, закривайки лице, Боянъ я изпраща).

Венета (води съ себе си малкия Димитъръ). Най-сетне! Кога тръгвашъ, кога се връщашъ, и азъ не знамъ вече . . . Навънъ чака файтонъ . . . Да не би пакъ да заминавашъ?

Ботевъ. Кжде Браила и Галацъ . . . Имамъ една неотложна работа. Но скоро ще се върна. Най-много три дни ще се бавя тамъ . . . Не се грижи . . . Азъ съмъ оставилъ на единъ добъръ човѣкъ да ви наглежда и да събира доходитъ отъ печатницата . . . (Разхожда се неспокойно). Тази отрова на полицата не бива да стои. Може Димитъръ да я намѣри. Ще я хвърля. (Слага шишенцето въ джоба си). Да тръгамъ вече, нѣма време. . . (Отива развълнуванъ къмъ люлката, цѣлува детето, после прегръща и цѣлува малкия Димитъръ. Венета следи тревожно всѣко негово движение). Какво ще се сбoguваме, нали ще се върна следъ нѣколко дни . . . (Тръгва, отива до вратата, излиза, после отново се връща). Да гледашъ добре детето . . . Азъ ще ти се обадя, ако се забавя. (За трети пътъ отива къмъ люлката и се заглежда въ дъщеря си. Мжчи се да се